

5. Septimius Severus 193 – 211

Lucius Septimius Severus Augustus, (n. 11 aprilie 146, la Leptis Magna, Africa - d. 4 februarie 211, la Eboracum, Britannia); a fost împărat roman din 9 aprilie 193 până în 211.

Cu el a început accederea la putere a provincialilor având ascendență neromană și dinastia Severilor, al căror eponim este. Este singurul împărat născut în Provincia Africa.

Născut în Tripolitania pe coasta mediterană a Libiei, într-o familie de cavaleri, cu origini berbere, a cărei mamă, Fulvia Pia, este descendent al unor imigrați din Italia (Fulvii) căsătoriți probabil cu persoane de origine libiană.

Prin tatăl său, Publius Septimius Geta, este descendent al unei familii de origine libico-punică, și de cultură punică, ce obținuse cetățenia romană încă din secolul I.

Urmează studii juridice la Roma, este admis în senat de Marcus Aurelius și cunoaște o strălucită carieră militar-administrativă.

Este guvernator al provinciei Africa (173-174), al Galliei (186-189), proconsul al Siciliei (189-190), consul sufect (190), apoi guvernator al Pannoniei Superior (191-193).

La începutul domniei lui Severus, creștinii au avut o perioadă de liniște. Împăratul a fost bolnav și a fost vindecat de un creștin. După întoarcerea din Orient, unde făcuse un război victorios, a dat un edict prin care interzicea oricui să îmbrățișeze iudaismul sau creștinismul. Prilejul acestei persecuții a fost refuzul creștinilor de a lua parte la serbările publice care se făceau în cinstea împăratului biruitor, serbări însoțite de ceremonii păgâne.

În anul 203, în timpul prigoanei lui Septimius Severus, la Cartagina, o patriciană, căsătorită de tânără, pe nume Perpetua, predica mesajul lui Hristos. Pentru că a refuzat să aducă ofrande zeilor romani, a fost arestată și condamnată la moarte. Tatăl ei, în vârstă, a vizitat-o în închisoare și a vrut să o îndemne la apostazie, amintindu-i de copilul ei, de numai un an. Dar refuză, dorind să fie martirizată în numele lui Hristos. Este aruncată pradă fiarelor din amfiteatru. Curajul ei a inspirat pe unul din gardienii închisorii, pe nume Pudens, care s-a creștinat atunci.

Dar cu cât mai mulți creștini erau martirizați, cu cât creștinismul se răspândea cu repeziciune pe întreg imperiul și cu cât mai mulți erau convertiți prin botez, numărul ajungând la 6 milioane de adepți.

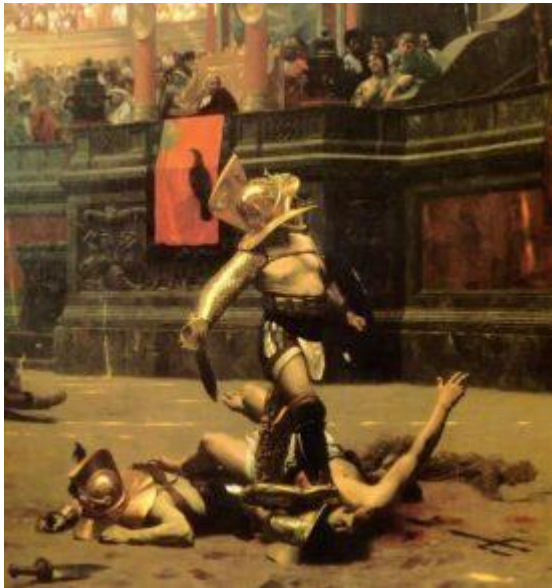
6. Gaius Iulius Verus Maximinus (235)

Maximin (c. 173 – aprilie 238), cunoscut ca **Maximin Tracul** a fost împărat roman în perioada 235–238.

Maximin Tracul este descris de contemporani ca primul împărat roman de origine barbară, primul dintre împărații-soldați. El și-a început cariera politică fiind simplu soldat în timpul lui Septimiu Sever.

Maxim, un țăran din Tracia, a venit la tron în urma unui așasinat. În cruzimea lui el a persecutat nu numai pe creștini, ci și pe cei ce au fost favorizați de fostul împărat. Aceeași cruzime i-a adus și moartea, fiind măcelărit de soldați.

Maximin, cel mai înverșunat și mai sălbatic împărat roman. Maximin a purtat o amară ură numelui de creștin, care a fost împărtășită de către Galeriu.

Maximin și Galerius erau hotărâți să pună jos credință. Se spune că Maximin a avut o întreagă legiune de creștini în armata sa, numită *tebana*, din Teba egipteană. Acestora le-a poruncit să se închine și să sacrifice zeilor păgâni, iar refuzul lor de a se închina a determinat decimarea lor, adică, fiecare al zece-lea om a fost ucis.